

Socialudvalget
SOU alm. del - Bilag 173
Offentligt

Den 21. januar 2007

Kære socialminister Eva Kjær Hansen og Folketingets Socialudvalg.

Vedr. stofmisbrugsbehandlingsgarantien og B 71 om retshjælp til blandt andre stofmisbrugere.

Vi skriver til Jer med en indtrængende bøn om, at I nu vil gøre alt der står I Jeres magt for at få behandlingsgarantien til at virke efter hensigten, samt sørge for, at stofmisbrugere over hele landet som minimum kan få hjælp juridisk, når de ikke får den hjælp, som de har så hårdt brug for og ret til.

Vi er pårørende til stofmisbrugere, såvel enkeltpersoner, som personer der er tilknyttet pårørendeforeningerne Landsforeningen for Human Narkobehandling og Landsforeningen af Pårørende til Stofmisbrugere, som hermed tillader os at henvende os til Jer politikere med vores store ønske.

Udover at vi har børn, som ulykkeligvis har udviklet et stofmisbrug, har vi tre andre ting til fælles:

- 1) Vi elsker vores børn
- 2) Alle har vi oplevelser med et fuldstændigt usmidigt og i det hele taget meget tungt system, som ikke har været i stand til, eller endnu værre, helt har afvist, at hjælpe vores børn.
- 3) Vi har haft kontakt med Gadejuristen i København, som i mange tilfælde har kunnet hjælpe vores børn eller aktuelt arbejder med deres sager.

Vi har oplevet, at visitation til stofmisbrugsbehandling har taget både tre og hele seks måneder. For et af vores børn gælder det aktuelt, at hun efter at have søgt stoffri døgnbehandling gennem det seneste år, fortsat ikke har fået et tilbud. Hun får ikke struktureret social behandling heller i ambulans regi, har end ikke en behandlingsplan, men får alene sin daglige metadon. For et andet barn gælder det lige nu, at hun fuldstændig har opgivet at søge behandling. Hun kommer bare ikke igennem. Hun overvejer nu at flytte – eller flygte – i håbet om at en anden kommune vil hjælpe hende. Hun er ellers glad for endelig at have fået en lejlighed efter fem år som hjemløs. Vi har oplevet, at en søn, som indsat i et fængsel, blev indstillet af Kriminalforsorgen til behandling udenfor fængselsregi, men lodret i strid med visitationskompetencen blev helt afvist af det amtskommunale misbrugscenter og i stedet henvist til kommunen, hvor sagen kom til at ligge og samle støv i hele fire måneder. Og selv da amtskommunen endelig påtog sig sagen, blev der end ikke oprettet journal, eller ført notater, ligesom man endte med fuldstændigt at ignorere både Kriminalforsorgens anbefalinger og hans eget behandlingsønske. Vi har oplevet, at vores børn tilbydes ”behandlere” og ”terapeuter” som fremstår som om, at de intet ved om hverken misbrug eller misbrugsbehandling. Har de overhovedet en faglig uddannelse, er de gerne enten pædagoger eller socialrådgivere og derfor ikke nødvendigvis udstyret med terapeutiske kvalifikationer. Vi har oplevet, at vores børn bliver stillet overfor vanvittige krav om at aflægge rene urinprøver, *før* de kan få et tilbud om stoffri misbrugsbehandling!! At der stilles krav om deltagelse i ambulante daglige møder på ubestemt tid som forudsætning for en visitation. Altså krav de ikke på nogen måde kan leve op til. Vi har oplevet, at vores børn end ikke kunne få en tid på misbrugscentret. Vi har oplevet, at de – når de så endelig er kommet afsted i den ønskede stoffri døgnbehandling med henblik på

nedtrapning – er blevet ordineret medicin uden lægelig medvirken med alvorlige konsekvenser som følge af først og fremmest helt utilstrækkelig og/eller ukvalificeret medicinering. Efterfølgende nægtede misbrugscentret at overtage medicineringen. Det var det rene mirakel, at han overlevede de voldsomme abstinenser og krampeanfald, og afvisningen på de hospitaler moderen kørte ham rundt på. For slet ikke at tale om den klare oplevelse, at det såkaldte ”frie valg” reelt ikke eksisterer. Det hedder bare ”take it or leave it”, når man endelig opnår et tilbud.

Vi oplever det som et under, når vores børn formår at overleve ikke bare stofmisbruget, men også kontakten med systemet.

Vi har fulgt debatten intensivt de seneste måneder, og betvivler derfor ikke, at I alle uanset partifarve faktisk ønsker, at behandlingsgarantien kommer til at virke efter hensigten. Ind til det vil lykkes, og ind til stofmisbrugsbehandlingen har en kvalitet og en intensitet, så den faktisk også formår at hjælpe, skal vi bede om, at I vil sørge for, at vores børn, og – ikke mindst – de mange stofmisbrugere, som slet ikke *har* pårørende, der magter at kæmpe deres sag, gives adgang til retshjælp, som den vi har fået i Gadejuristen i København. Det er ganske enkelt en nødvendighed.

Vi ved, at I snart skal tage stilling til et forslag om at give retshjælp til udsatte mennesker, herunder til stofmisbrugere. Vi sætter vores lid til, at I hører vores bøn og støtter forslaget.

Vi står til rådighed for yderligere oplysninger og stiller også gerne personligt for Socialudvalget, såfremt medlemmerne måtte ønske det.

PS. Denne henvendelse må gerne blive offentlig tilgængelig, men vi ønsker at vores navne, bortset fra de to formænds navne, beskyttes af hensyn til vores børn og deres fremtidige muligheder i det offentlige system.

Med venlig hilsen

Karen Groos, formand for Landsforeningen for Human Narkobehandling, LFHN
Korsgade 30, 3.
2200 København N

Annemarie Outze, formand for Landsforeningen af Pårørende til Stofmisbrugere
Følfodvej 174, st.
2300 København S